

Z obsahu:

**Věřím v odpuštění
hříchů**

Jan Pavel II.
při generální audienci
8. září 1999
– strana 2 –

Svaté prostitutky

Stefania Falascová
– strana 4 –

**Modernismus včera
a dnes**

Karel Komárek
– strana 6 –

Kdo je Ježíš Kristus?

Joachim kardinál
Meisner
– strana 7 –

Hereze a schizma

Odpovědi
na vaše dotazy
– strana 8 –

**»Kníže tohoto světa«
u apoštola Jana**

Ignace de la Potterie
– strana 10 –

**Potřebujeme dnes
ještě odpustky?**

Pavel Vácha
dokončení
– strana 12 –

**Plné stadióny
a prázdné kostely?**

Vilém Studer
– strana 13 –

Věřím v odpuštění hříchů

V dalším prohlubování obsahu obrácení se budeme snažit pochopit, co znamená odpuštění hříchů, které nám Kristus nabízí prostřednictvím svátostí Církve. A v první řadě chceme vzít na vědomí biblické poselství o Božím odpuštění: poselství, které je široce rozvinuto ve Starém zákoně a které své naplnění nachází v Novém zákoně. Církev vložila tento obsah své víry přímo do Creda a právě zde vyznává odpuštění hříchů: Credo in remissionem peccatorum.

Hospodinova slitovnost

Starý zákon k nám různým způsobem promlouvá o odpuštění hříchů. Nacházíme zde v tom smyslu různou terminologii: hřích je *odpuštěn*, *vymazán* (Ex 32,32), *usmířen* (Iz 6,7), *odhozen za záda* (Iz 38,17). Na příklad žalm 103 říká: *Odpouští všechny tvé hříchy, léčí všechny tvé neduhy* (v. 3), *nejedná s námi podle našich hříchů a neodplácí nám za naše viny... Jako otec má smilování se svými syny, tak se Hospodin slitovává nad těmi, kdo se ho bojí* (vv. 10,13). **Tato Boží připravenost odpouštět nezmenšuje odpovědnost člověka a nezbytnost úsilí o obrácení.** Ale jak zdůrazňuje prorok Ezechiel, jestliže se ničemník odvrátí od svého zvráceného chování, jeho hřích se nebude připomínat a bude žít (srov. Ez 18, zvl. vv. 19-22).

Vrcholné a převratné podobenství

V Novém zákoně se Boží odpuštění projevuje v Ježíšových slovech a činech. Tím, jak Ježíš odpouští hříchy, ukazuje tvář milosrdného Otce. Když se staví proti některým náboženským tendencím, které charakterizuje pokrytecká přísnost v jednání s hříšníky, ukazuje při různých příležitostech, jak velké a hluboké je Otcovo milosrdenství ke všem jeho dětem (srov. KKC 1443). Za vrchol tohoto zjevení můžeme považovat vznešené podobenství, které se obvykle nazývá podobenství o marnotratném synu, ale mělo by se

jmenovat **podobenství o »milosrdném otci«** (Lk 15,11-32). Zde se Boží chování představuje v termínech, které v konfrontaci s lidskými kritérii a očekáváním jsou doslova převratné. Jednání otce v podobenství je pojato v celé své originalitě, když vezmeme v úvahu, že v sociálním kontextu Ježíšovy doby bylo normální, aby synové pracovali v otcovském domě, tak jako dva synové u hospodáře na vinici, jak nám vypráví v jiném podobenství (srov. Mt 21, 28-31). Tento režim měl trvat až do otcovy smrti a teprve pak si synové rozdělí jmění, které jim připadlo jako dědičtí. V našem případě naopak vyhověl otec mladšímu synu, když požádal o svůj podíl, a rozdělil pak majetek mezi něho a staršího syna (srov. Lk 15,12).

Odbojný charakter hříchu

Rozhodnutí mladšího syna emancipovat se a pak prohrýt jmění získané od otce a žít nezřízeně (srov. tamt. 15,13) znamená **drzé mrhání rodinným majetkem**. Odchod z otcovského domu dobře vyjadřuje smysl hříchu s jeho charakterem **nevědného odboje a s důsledky i lidsky bolestnými**. Vzhledem k volbě tohoto syna by lidské hodnocení nabádalo oprávněně spíše k přísnosti a přiměřenému trestu než k opětovnému plnému začlenění do lůna rodiny, jak to svým způsobem vyjádřil ve svém protestu starší syn.

Otec naopak, když ho viděl, jak se z dálky vrací, běží mu naproti plný soucitu (přesněji

řečeno *vzrušen ve svém nitru*, jak doslova říká řecký text; Lk 15,20), tiskne ho s láskou ve své náruči a chce, aby mu všichni připravili oslavu.

Obnova rodinného společenství

Otcovo milosrdenství vyniká ještě více, když otec vlídně napomíná staršího bratra, který se domáhá svých práv, a zve ho k tabuli společné radosti. Čistou zákonnost překonává velkodušná a nezištná otcovská láska, která přemáhá lidskou spravedlnost a svolává oba bratry, aby spolu ještě jednou zasedli k otcovskému stolu.

Odpuštění nespočívá v pouhém opětovném přijetí syna, který se vzdálil, zpět do otcovského domu, ale také v tom, že jej přijímá s radostí z obnoveného společenství a převádí jej tak ze smrti k životu. To byl opravdový důvod, *proč se veselit a radovat* (tamt. 15,32).

Milosrdný otec, který objímá ztraceného syna, je konečným obrazem Boha, kterého zjevuje Kristus. On je především a nade všechno Otcem. On je Bůh Otec, který vztahuje své žehnající a milosrdné paže, ustavičně čeká a nikdy nenutí žádného ze svých synů. Jeho ruce pozvedají, objímají, dávají sílu, a tím současně posilují, těší a hladí. Jsou to ruce současně otcovské i mateřské.

Rysy otce i matky

Milosrdný otec z tohoto podobenství obsahuje v sobě v překračující míře všechny rysy otcovství i mateřství. Tím, jak se vrhá na synovu šíji, ukazuje tvářnost matky, která se mazlí se svým dítětem a obklopuje ho vroucností. Ve světle, které nám takto zjevuje tvář a srdce Boha Otce, chápeme Ježíšova slova, která vyvádějí z míry lidskou logiku: *V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří obrače-*

ni nepotřebují (tamt. 15,7). A stejně tak: *Boží andělé mají radost nad jedním hříšníkem, který se obrátil* (tamt. 15,10).

Příklad, který zavazuje

Tajemství »návratu domů« vyjadřuje obdivuhodně setkání Otce a lidstva, milosrdenství a bídy, v kruhu lásky, která se netýká pouze ztraceného syna, ale vztahuje se na všechny.

Pozvání k hostině, se kterým se otec obrací na staršího syna, obsahuje **výzvu nebeského Otce všem členům lidské rodiny, aby i oni byli milosrdní**. Zkušenost s Božím otcovstvím zahrnuje v sobě přijetí »bratrství« právě proto, že **Bůh je Otec všech, i bratra, který pochybil**.

City Otce i Syna

Když Ježíš vypráví toto podobenství, nemluví pouze o Otci, ale dává nahlédnout i do svých vlastních citů. Tváří tvář farizeům a zákoníkům, kteří ho obviňují, že přijímá hříšníky a jí s nimi (srov. tamt. 15,2), ukazuje, že **dává přednost hříšníkům a celníkům, kteří se k němu blíží s důvěrou** (srov. tamt. 15,1), a ukazuje tak, že byl poslán, aby zjevil Otcovo milosrdenství. Je to milosrdenství, které zazářilo především na Golgotě v oběti, kterou Kristus přináší na odpuštění hříchů (srov. Mt 26,28).

L'Osservatore Romano
9. 9. 1999
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

První a poslední

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

*Nevěstky vás předcházejí
do Božího království*

Dnes se setkáváš se svým Pánem, právě když promlouvá ke svým protivníkům. Přerušili ho v době, kdy učí zástupy přímo v jeruzalémském chrámě, odkud po svém slavném vjezdu na oslátku vyhnal kupce a směnárny. Chtěli by jej přesvědčit, že na to nemá právo. Ježíš jim naopak ukáže, že nemají nejmenšího důvodu k povýšenému sebevědomí, s jakým vystupují.

Nastavuje jim zrcadlo dvěma protikladnými příklady synovského chování a připojuje otázku, která by je měla přivést k vážnému zamyšlení nad vlastním postojem. Ale jakkoliv tě tato situace svádí k tomu, abys tuto část Ježíšova publika kriticky hodnotil, počkej se svým soudem a obrať svou pozornost raději na svou vlastní osobu. Ježíšova slova totiž míří k odhalení sebeklamu, který nebereš na vědomí tím spíše, čím více se týká právě tebe.

Co ti má připomenout první ze dvou synů, který na otcovu výzvu odpovídá horlivým souhlasem, ale otcovu vůli nesplní?

Je obrazem těch, kteří dělají především to, co se jim právě líbí. Jsou natolik zaměřeni na sebe, že žijí podle svých nálad. Libují si v tom, jak velikého nadšení jsou schopni, protože mají pocit, že již tím předčí je ostatní.

Jejich horlivé »ano« je však neupřímné, protože nesvědčí o upřímném rozhodnutí splnit otcovu vůli i za cenu potřebných obětí, ale pouze o tom, že jim otcova výzva zatím právě imponuje. Svým souhlasem jako by už plně uspokojili Otce i sebe, bohužel v tom se převážně vyčerpá všechno jejich opravdové úsilí.

Nestává se ti, že své okamžité nadšení pro dobrou věc či osobní změnu a nové předsevzetí prožíváš tak, jako by to, co tě právě uchvacuje, již tím bylo taky uskutečněno? I když se ti sebevíce zdá, jak je to krásné vystoupit na horu, zatím stojíš stále jen na jejím úpatí. Dobré nápady a předsevzetí, příslušnost ke společenství či hnutí tě nezmění jen tím, že jsou ti zdrojem sebeuspokojení. Naopak, může ještě zhoršit tvé postavení, zvláště pokud z něho čerpáš důvod podivovat se s pocitem povýšené výčitky, jak je možné, že druzí se k tobě ještě nepřidali a nenásledují tě v tvé nadšené, leč spíše domnělé horlivosti.

Úplný opak tohoto chování vidíš u druhého syna. Vyplatí se ti, abys jej důsledně sledoval. Jeho odmítavá odpověď otce jistě nepotěšila. Ale proti odpovědi prvního má alespoň tu přednost, že je upřímná a nic nepředstírá. Představuje se otci takový, jaký právě je. Odmítá požadovanou práci, ale neodmítá otce. Protože není zahleděn pouze do sebe, je schopen se k němu ve svých myšlenkách vrátit a domyslet, že svým odmítnutím se musel víc než nešetrně dotknout otcova srdce.

Opravdová lítost se rodí z vědomí, kdo je ten, koho jsme zarmoutili. A její opravdovost spočívá v tom, že vede k opravdové proměně. Kde se vzala pojednou ochota právě u toho, který ještě před krátkým časem tvrdil, že se mu vůbec nechce? Zrodila se z pocitu viny, který je tak hluboký a upřímný, že rázem přemáhá původní nechuť, neochotu a lenost. Bolest, kterou způsobila neposlušnost, je možno nejlépe utišit radostí, kterou přináší dobře vykonané dílo. A tak vidíš původně neposlušného syna pracovat s horlivostí, jaké by nebyl schopen, kdyby jej nezamrzelo to, co způsobil svým hříchem.

Ježíšův výklad ti potvrzuje to, co říká prorok: rozhodující není nadšení, s jakým začínáš, ale věrnost, s jakou skončíš. Nestáčí zůstat jen u jásání a zpěvovat Pánu, dokonce i ti, kteří plní charismatických darů v jeho jménu prorokují a konají obdivuhodné věci, mohou se dočkat překvapujícího verdiktu: *Neznám vás, pryč od mne⁽¹⁾*, a s úžasem se budou dívat, jak opovrhovaní *veřejní hříšníci a nevěstky je předcházejí do Božího království*. Ten druhý syn sice začal nedobře, ale protože *zmoudřel a odvrátil se od všech svých nepravostí, jež spáchal, jistě bude živ a nezemře*. Svou neposlušnost napravil poslušností.

To rozhodující, co od nás Otec očekává, je plnění jeho vůle věrně až do konce. Vidíš to i na příkladu, který ti dává sám Ježíš celým svým životem, když jako Boží Syn *vzal na sebe přirozenost služebníka*. To, čím byl uprostřed nás především nápadný, je skutečnost, *že byl poslušný až k smrti*.

Hříchy tvého mládí⁽²⁾ nemusí být pro tebe důvodem k malomyslnosti, jestliže tě učiná lítost přivádí k opravdové proměně a naučí tě synovské poslušnosti. Pros proto Pána spolu se žalmistou: *Ukaž mi své cesty, veď mě ve své pravdě a uč mě, nepřestávám v tebe důvěřovat⁽³⁾*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Mt 7,23; ⁽²⁾resp. žalm 25; ⁽³⁾tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 18,25–28

Toto praví Hospodin:

„Říkáte: ‚Pán nejedná správně!‘ Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíš vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil.

Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. čtení – Flp 2,1–11

Bratři!

Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých.

Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Mt 21,28–32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu:

„Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici.‘ On odpověděl: ‚Mně se nechce,‘ ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane,‘ ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“

Odpověděli mu: „Ten první.“

Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Svaté prostitutky

Nacházíme se v Antiochii na konci čtvrtého století. Na náměstí se shromáždilo několik biskupů ke konání synodu a naslouchají slovům biskupa a poustevníka Nonna. Zatímco probíhá toto zasedání, projde kolem nejkrásnější a nejbohatší žena města. Je to Pelagie, po celém městě známá prostitutka. Všichni biskupové si rozhořčeně zakrývají tvář, jen svatý biskup Nonnos se od ní neodvrací. Naopak, když se na ni delší dobu díval, zvolá k úžasu všech: »Vy se nepotěšíte takovou krásou? ... Zajisté, Bůh jí přidělí první místo (Mt 21,31) a postaví ji před svým mocným a nádherným trůnem (Zj 7,9), aby soudila nás a náš episkopát.«

Starý řecký text, který vypráví o této události, je známý jako *Život svatě prostitutky Pelagie* a patří ke spisům, které kolovaly v rané církvi a v celém stře-

dověku byly doporučovány mnichům ke čtení. Příběhy této a dalších prostitutek, jako Marie Egyptské, Thais a Marie, neteře Abrahamovy, byly sepsány v okruhu egyptských a palestinských mnichů ve čtvrtém století, až byly nakonec zařazeny do tzv. *Apophtegmat* (Sentence) a *Vitae patrum* (Život otců). Tak se jim dostalo i v západním křesťanství značného rozšíření a především ve vrcholném středověku spolu s úctou k Marii Magdaléně velké popularity. Životopisy těchto obrácených nevěstek sloužily jako předlohy k mnoha kázáním, která používali mniši. Dokládají to spisy z řádových knihoven vrcholného středověku. Například Humbert de Romas, generální představený dominikánů, sestavil pro mnichy knihu námětů pro kázání, mezi kterými jsou také kázání o Marii Magdalské, Ma-

rii Egyptské a Pelagii. I církevní otcové sahají po životopisech pouličních děvek. Je to mezi jinými sv. Augustin ve svých Vyznáních a v homiliích. Totéž najdeme i u jiných autorů, jako jsou sv. Jan Chryzostom, Řehoř Nazíánský a Bernard z Clairveaux.

Latinské texty o Pelagii a jiných prostitutkách antického Orientu byly poprvé přeloženy do italštiny v r. 1993. Kniha má název *Ženy pouště*. V italském listu *Avvenire* napsal Gianfranco Ravassi: »Ony antické texty, které byly opisovány a tradovány přes celá staletí, vyznívají i dnes velice životně a připomínají nám Pánova slova: *Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království* (Mt 21,31), neboť tam, kde se rozmohl hřích, milost se rozmohla ještě více.« (srov. Řím 5,20)

Jak dokládá život Marie Magdalény, není »nejstarší povolání světa« nepřekonatelnou překážkou pravé víry. Naopak. Potvrzují to právě životopisy sebrané do této knížky.

Příkladem je život ženy jménem Thais, jedné z nejbohatších a nejpřitažlivějších prostitutek Antiochie. Podle vyprávění egyptských mnichů byla tato žena tak krásná, že někteří milenci kvůli ní raději upadli do úplné bídy a mnoho jejích nápadníků se spolu utkalo, aby si získali její přízeň. Městem kolovala pověst, že práh jejího domu je hojně zvlážen krví mladých mužů. Ale také ji zasáhlo to, co Marii Magdalénu. »Pohnuta v hloubi srdce« slovy sv. Pafnucia, následovala jej do samoty v poušti. Jelikož neuměla ani číst, ani psát, tři roky se modlila jedinou modlitbu: »Ty, který jsi mě stvořil, měj se mnou smilování!« Mnich jí řekl: »Bůh ti neodpustil nikoliv pro tvé pokání, ale protože jsi měla v duši stále před očima své hříchy.«

Čestné místo mezi »svatými prostitutkami« má Maria Egyptská. Na Východě se v liturgii traduje její životopis a v denní modlitbě Církve se četl v ran-

ních chválách páté neděle postní. Její životopis byl první z těch, které se rozšířily také na Západě. Její životní osudy byly mezi mnichy šestého století tak známé, že se její Vita vypravovala spolu s historií Marie Magdalské, oné hříšnice, kterou Pán tak miloval.

První, kdo sepsal životopis Marie Egyptské, byl jeruzalémský biskup Sofronius. Popisuje, jak procházela ulicemi Alexandrie, krásná a dychtící po zábavě, po nových dobrodružstvích a zisku. »Mou vlastní byl Egypt,« říká sama v Sofroniově popisu. »Když moji rodiče ještě žili, odešla jsem jako dvanáctiletá do Alexandrie a nedbala jsem při tom na jejich láskyplnou starostlivost. Sedmnáct let a ještě déle jsem takto prožila a oddávala jsem se veřejně žádostivosti a prostopášnosti.« Jednoho dne však spatřila velký zástup lidí, jak táhnou z Libye a Egypta směrem k moři. Ze zvědavosti se zeptala, co je to za lidi a kam jdou. Byli to poutníci, kteří směřovali do Svaté země, aby tam uctili svatý Kříž. Ihned pomyslela na zisk, který by tu mohla mít, a bezostyšně s nimi nastoupila na loď. Mnoho poutníků skončilo v její náručí. Po příchodu do Jeruzaléma se vydala za dalšími dobrodružstvími. Nakonec přišel den, kdy se uctíval svatý Kříž. Viděla zástupy, jak vystupují na Kalvárii, a vydala se za nimi. Sofronius popisuje Marii, jak stojí u paty Kříže, jak jej líbá a plná bolesti i plná radosti jej smáčí svými slzami. A zaznamenal nám slova jejího obrácení: »Ty jsi mne nehodnou a plačící nezavrhl. Viděla jsem tvou nádhuru, kterou my hříšníci nemůžeme spatřit, vznešenost všemohoucího Boha, který skrze Tebe působí obrácení hříšníků.« Maria pak opustila město a 47 let žila jako poustevnice v egyptské poušti. Jeruzalémský biskup popisuje později setkání »svaté prostitutky« se Zosimem, starým mnichem plným horlivos-

Marie Magdalena – Caravaggio

ti. Popisuje přitom rozdíl mezi tímto zbožným mnichem plným sebezalíbení, který svou spásu zakládá na svých vlastních skutcích a připisoval to své ctnosti, která jej vedla k dokonalosti a askezi, zatímco Marii, velké hříšnici a analfabete, se dostalo spásy darem bez jakékoliv zásluhy, bez skutků a bez zpytování svědomí, ba i bez svátostí. Biskup Sofronius pak píše: »Každý předpis mnišských pravidel, který dostal, zachoval beze zbytku v dokonalé mnišské kázni. Sám si mnoho předpisů přidal a stále myslel na to, aby podřídil tělo duchu. Skutečně o něm nebylo slyšet, že by kdy v něčem pochybil. Byl ve věcech zdrženlivostí tím nejzkušenějším ze všech. Šel tak daleko, že se ptal sám sebe: »Je vůbec nějaký mnich na světě, který by mě mohl naučit něčemu novému? Nebo který byl v některých skutcích přede mnou?« Benedikta Vardová k tomu poznamenává: »Zosimovi, zbožnému mnichovi ze Sofroniova vyprávění, chybělo vědomí vlastních hříchů. Naučil se mu teprve od prostitutky Marie, která se stala vším tím, čím se on chtěl stát, ale nemohl toho dosáhnout vlastními silami. Zatímco on se celý život vlekl s ustavičným velkým úsilím, aby něčeho dosáhl, Maria dosáhla mnohem více tím, že pokorně přijala slitování.«

Ona, která sama žila v žhavé poušti v přísném pokání, odpověděla mnichovi: »Přivedla mě sem milost Boží. Její síla mě tu celou dobu udržovala. Modli se za mě, neboť jsem ubohá hříšnice.« Sofronius uzavírá své vypravování chválou Boha, »který dává těm, kteří ho milují, větší věci, než o jaké mohou prosit.«

Ačkoliv životopisy těchto žen vyzvedávají především jejich obrácení, jsou i jejich neřesti a hříchů popisovány stejně silnými tóny a neméně realisticky. A přesto nacházely především v okruhu mnichů nejpo-

zornější posluchače. Čím si získaly tyto příběhy prostitutek u mnichů takový zájem?

Benedikta Vardová píše: »Že k těmto životopisům sahalo především mniši, nesvědčí o tom, že to mělo něco společného s potlačováním erotiky, jak to uvádějí především některá gnostická podání. Vyprávění o životě obrácených prostitutek mělo jednou provždy odstranit názory, že by si mnich zvláštním způsobem chování mohl vlastními silami uchránit své panictví.« Vyprávění o prostitutkách vydávají svědectví, že z lidského hříšného stavu nemůže být člověk zachráněn vlastními zásluhami, ale může se mu to podařit jen díky udělené milosti a Božímu slitování. To platí i pro panenství. V mnoha sentencích, které byly rozšířeny mezi pouštními otci, se popisuje život těch mnichů, kteří byli jednoduše »dobří«, a nakonec skončili v pýše. Mnich Jan z Lykopolé popisuje epizodu jednoho pouštního bratra, který upadl do zoufalství, když předtím mnoho let vedl velmi přísný život podle pravidel. To protože podle autorova vyprávění nežil podle toho nejpodstatnějšího: »V úplné závislosti na tom, před nímž všechny naše spravedlivé skutky jsou jako špinavé plátno.« (Iz 64,5) Jeden z mnichů vezme k sobě do celý ženu, která se zatoulala do pouště, a v noci s ní obcuje. Další den si zoufá nad svou vlastní spásou a opustí mnišský život. »Tento mnich se zapletl do hříchu, ale ne tento hřích jej odsoudil, ale jeho pýcha, která nemohla snést tento jeho hřích, a proto se mu nedostalo odpuštění a smilování,« píše dále Jan z Lykopolé. Kdo mohl lépe ukázat mnichům, jak dosáhnout v těle odpuštění, než ženy z ulice, které byly plné hříchů? A kdo mohl vydávat větší svědectví o tom, jak dokáže milost vzít i tyto hříchů do svých služeb, než ony?

Pelagie – mozaika

V roce 390 vykládal Jan Chryzostom Matoušův verš: *Vpravdě vám říkám, celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království (Mt 21,31)*, a vysvětloval jej právě na základě příběhu prostitutky Pelagie. Byla první ženou antiošského divadla a byla tak krásná a neodolatelná, že pověst o ní překročila hranice Kapadocie. Když se díky biskupu Nonnovi stala křesťankou, neváhala obléci mnišskou kutnu a odejít do poustevny na Olivové hoře. Jan Chryzostom se ptá ve svém kázání: »Neslyšeli jste o známé

kurtizáně, která nejdříve všechny lidi překonala v nemravném životě a nyní všechny zastínila svou zbožností? Nemluvím o hříšnici z evangelia, ale o naší současnici. Nedá se vypočítat ani štěstí, kterému se těšila, ani počet milenců, kteří kvůli ní upadli do bídy. Ale pojednou, já nevím jak (nebo lépe řečeno vím to velmi přesně), přitáhla na sebe Boží milost. (...) V tomto smyslu je třeba chápat větu, že poslední budou prvními a první posledními.«

30giorni 7-8/93

Modernismus včera a dnes

Eggerův seznam (Světlo č. 34) bod 1–9

Na první pohled to vypadá, jako by pojem „modernismus“ patřil už jen do církevních dějin. Jde, jak známo, o teologický směr z přelomu 19. a 20. století, který ve snaze smířit vědu a víru dospěl k závažným zkreslením katolické nauky. Papež Pius X. proti němu vystoupil a jeho představitelé se v relativně krátké době s církví buď smířili, nebo rozešli. Tzv. antimodernistická přísaha, kterou povinně skládali všichni duchovní, byla po Druhém vatikánském koncilu zrušena. Zdá se tedy, že tento problém je v současnosti vyřešen.

Nicméně právě v současnosti jsme svědky toho, že se modernismus dostává znovu do centra pozornosti. Vidíme, že někteří lidé dodatečně projevují sympatie jeho tehdejšími reprezentantům a naopak odsuzují tehdejší vedení církve, a nejvíc zrovna Pia X., za nekompromisní zásah proti nim. Mimo mnohé jiné to učinil M. C. Putna ve své knize „Česká katolická literatura 1848 – 1918“. A kromě toho se v náboženské literatuře a publicistice setkáváme s tím, že některé myšlenky modernistů jsou opět hlásány a vydávány za novou, pokrokovější interpretaci našeho náboženství.

Tady se ovšem návaznost na stoletý starý modernismus výslovně neuvádí.

Jeden z dokumentů, ve kterém Pius X. zaujal stanovisko k modernismu, je dekret „Lamentabili“ z roku 1907. Obsahuje 65 výroků, které byly vybrány ze spisů předních modernistů a papežem předloženy jako příklad **věroučně nesprávných (bludných) myšlenek**. Čteme-li tyto církví odsouzené výroky dnes, mohou nám silně připomenat některé pasáže z teologické produkce současné.

Magazín Anno Domini – „katolický měsíčník pro mládež“ – přinášel v roce 1998 seriál Jakuba Hučína o osobě a činech Ježíše Krista. Jednotlivé články tohoto cyklu odpovídaly na otázky jako: „Žil Ježíš vůbec?“ – „Věděl Ježíš, že je Boží syn?“ – „Opravdu dělal Ježíš zázraky?“ a podobné další, které samy o sobě, přestože nám mohou znít provokativně, jsou v prostředí hledajících lidí dneška v podstatě oprávněné; problémem je spíše to, jak se na ně v katolickém periodiku odpovídá. A právě Hučínův text – ať už to bylo úmyslem autora nebo ne – nám několikrát připomněl některé ze zmíněných 65 výroků citovaných a odsouzených Pi-

em X. v „Lamentabili“. Někdy se s nimi shodoval více, někdy se jim jen blížil, ale byla to podobnost dosti nápadná. Rádi bychom ji ukázali na několika příkladech.

Historičnost evangelií

Lamentabili 16: *Janova líčení nejsou skutečnou historií, nýbrž mystickým rozjímáním evangelia; řeči v jeho evangeliu jsou jen teologické úvahy o tajemství spásy, bez historické skutečnosti.*

Hučín (AD 3): *Evangelium Janovo je plodem hluboké teologické reflexe konce prvního století. Výsledkem této reflexe jsou pravděpodobně i všechna Ježíšova slova o jednotě s Otcem, o poslání od Otce apod.*

Hučín (AD 2): *Nevíme, zda se všechny události v životě Ježíšově staly skutečně tak, jak je evangelisté popisují... Je pravda, že například událost Proměnění na hoře, některé Ježíšovy zázraky a výroky jsou spíše teologickou reflexí prvních křesťanů než věrným líčením historických událostí...*

* * *

Lamentabili 14: *V mnohých zprávách neličili evangelisté ani tak pravdy jako spíše to, co pokládali pro čtenáře za prospěšnější, i když nesprávně.*

Hučín (AD 9): *...evangelistům v první řadě nešlo o naprostý přesný záznam Ježíšovy činnosti, ale o předání poselství víry v něho a v jeho poslání. Jejich záznamy tedy nesloužily historickým, ale katechetickým účelům...*

* * *

Lamentabili 18: *Jan sice o sobě tvrdí, že svědčí o Kristu; ve skutečnosti je však jen vynikajícím svědkem křesťanského života neboli Kristova života v církvi na sklonku prvního století.*

Hučín (AD 2): *Nevíme ani, zda evangelisté Ježíše z Nazareta znali osobně a zda byli svědky jeho činnosti.*

Kristovo poslání od Boha

Lamentabili 27: *Z evangelií nelze dokázat božství Ježíše Krista; je to článek víry, který si křesťanské vědomí odvodilo z pojmu Mesiáše.*

Hučín (AD 3): *Můžeme s velkou jistotou tvrdit, že sám Ježíš nechápal své poslání jako zjevení metafyzické jednoty s Bohem, ale jako maximální přiblížení se lidem...*

* * *

Lamentabili 35: *Kristus si nebyl vždycky vědom své mesiášské důstojnosti.*

Hučín (AD 3): *Nevíme, zda historický Ježíš někdy svým učedníkům něco o svém vědomí Božího synovství říkal.*

Založení církve Kristem

Lamentabili 52: *Kristus neměl v úmyslu založit církev jako společnost, která měla existovat na zemi po dlouhou řadu století; právě naopak – podle Kristovy domněnky mělo co nejdříve nastat nebeské království zároveň s koncem světa.*

Hučín (AD 5): *Slovo církev do vlastního Ježíšova slovníku nepatřilo. Ježíš tedy o církvi nemluví. Hlásá a šíří Boží království.*

Ustanovení svátostí Kristem

Lamentabili 54: *Články víry, svátostí a hierarchie – a to nejen v pojmu, nýbrž i ve své podstatě – jsou pouze výkladem a vývojem křesťanské myšlenky, kterým byl navenek rozmnožen a zdokonalen nepatrný zárodek skrytý v evangeliu.*

Hučín (AD 10): *Zmínky týkající se svátostí jsou totiž ve většině případů v biblickém textu skryté a není nám dnes úplně jasné, jestli biblický pisatel měl vůbec v úmyslu psát v jed-*

„Nechte maličkých...“

V úterý 7. 9. přinesly všechny tři české TV zprávu o únosu devítiletého chlapce z Hlinska. Pominu psát o hrůze a příčinách takového zločinu, ale tentokrát Bůh obrátil zlé v dobré když... Na „Nově“ byl rozhovor s chlapcem, který by neměl být zapomenut.

Reportér: „A bál jsi se?“

Chlapec: „Já jsem se modlil. Já jsem věřící.“

Myslím, že není k tomu co dodávat. Nám vytryskly slzy z očí, jak lapidárně vyjádřil ten malý kluk důvěru v Boží ochranu. „Nechte maličkých...“

Ten náš malý apoštol evangelizoval celý národ. Kéž by si to všichni uvědomili a podle té jeho lekce jednali. Snad už bychom nebyli jedním z nejateističtějších národů v Evropě.

Marie Kalcovská, Praha

Kdo je Ježíš Kristus?

*Kázání při pontifikální bohoslužbě v průběhu
11. letní akademie Lineckého kněžského sdružení
v Aigenu 30. 8. 1999*

notlivých případech právě o svátostech. Tak například nejsme schopni říci, zda všechny svátosti, tak jak o nich mluví katolická církev, mají svůj původ v Ježíšových slovech.

Lamentabili 47: *Slova Páně „Přijměte Ducha svatého; komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22-23) se nevztahují na svátost pokání, i když to otcové Trientského sněmu tvrdili.*

Hučín (AD 10): *Týká se však tento úryvek právě a pouze hříchů, které „patří do zpovědnice“? O tom, komu a jak mají být hříchy odpuštěny, se zde přece nic neříká, a není dokonce jasné, zda se má jednat pouze o křesťany... Druhá otázka zní, zda byla tato moc určena výhradně Dvanácti, anebo zprostředkovaně všem křesťanům... Zdá se, že slova o odpuštění a neodpuštění ve verši 23 mají daleko širší souvislosti než jen svátostný obřad.*

Citáty z Hučínova textu jsou dokladem tendence, která byla pro modernisty z přelomu století typická: odtržení Písma a tradice jako dvou zdrojů Božího zjevení. Podle protestantské zásady „sola scriptura“ (pouze Písmo) se tu hodnotí tradiční katolická nauka jen na základě toho, zda ji můžeme zdůvodnit (nezřídká po svém) slovy Bible. Jde tedy o jakýsi biblický fundamentalismus, který poněkud zapomíná, že i Bible vznikla na podkladě tradice.

Jakub Hučín samozřejmě neprezentuje vlastní myšlenky. I on jen reprodukuje některé závěry současných teologů. Proto také nebylo naším úmyslem dokázat a prohlásit, že Jakub Hučín je modernista; to není v naší kompetenci. Pokusili jsme se jen ukázat některé souvislosti včerejška a dneška v životě církve a vybídnout k zamýšlení nad tím, čemu věříme a co máme zvěstovat.

Karel Komárek

Otázka, kdo je Ježíš Kristus a co působí, je i do budoucna základní otázkou teologie v naší zemi. Tak je tomu dnes a nejinak tomu bylo i v minulosti. Nikdy nebyla žádná osobnost v dějinách více milována nebo více nenáviděna než Ježíš Kristus. Pro něho šli mučedníci na smrt a z nenávisťi k němu byli jeho učedníci pronásledováni a posíláni do vyhnanství. Pro něho obětovali muži a ženy svou krev a proti němu se psaly knihy a sepisovaly manifesty. Pro něho se mnozí vzdávají všeho: majetku, těla a života. A proti němu dělají mnozí kariéru, uzavírají falešné kompromisy a zraňují své svědomí. A ve skutečnosti on bourá všechny dosavadní lidské myšlenkové modely. Jeho království nemá hranice ani v prostoru, ani v čase. Jeho »firemním štítem« je Kříž, který měli židé vždy za pohoršení a pohané za bláznovství a mnozí křesťané dneška jej mají za jedno i druhé.

Ve skutečnosti je otázka, kdo je Ježíš Kristus a co přináší, aktuálnější než kdykoliv předtím.

Náš svět je plný učitelů, žáků a škol. Ale všichni učitelé tohoto světa přicházejí zdola. Musí nejdříve sami studovat, než mohou nastoupit za katedru. Velcí zakladatelé náboženství jako Buddha, Mohamed nebo Konfucius přicházejí zdola. Čerpají své vědění z nitra duševní zkušenosti. Přírodovědci jako Newton, Max Planck nebo Albert Einstein přicházejí zdola. Čerpají své vědění z experimentu. Nebo velcí myslitelé jako Platon, Aristoteles nebo Kant přicházejí zdola. Čerpají své vědění z rozumu. Nebo velcí umělci jako Mozart, Bach nebo Händel přicházejí zdola. Čerpají své umění z intuice.

Ježíš Kristus je něco zcela jiného. On přichází shora. On je novým Učitelem, který má plnou moc! On přišel, aby vydal svědectví pravdě. Nemá konkurence, protože je jediným, kdo přichází shora, a oznamuje to, co viděl u Otce. On je světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, jak nám to formuluje velké vyznání víry. Když otevře svá ústa, slyšíme Boží slovo. Kristus mezi všemi učiteli světa nemá obdoby. Proto nezaložil školu, ale následování. Není Bohem filozofů, ale Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba. Proto také nechce žádné funkcionáře, ale učedníky, nechce náboženské úředníky, ale mučedníky, nechce tichošlápky, ale vyznavače. Nepotřebuje pro svou věc pouze teoretiky, ale mystiky, tzn. lidi, kteří o něm nejen vědí, ale kteří se s ním setkávají, protože jeho věc není žádnou věcí, jeho věc je On sám.

»Milovaný, nenáviděný, nebo alespoň známý«, tak zněla jedna stať o Kristu v prvním století. Totéž by bylo možno říci i na konci 20. století. Protože Kristus nezaložil žádnou školu, ale následování, je to chybný vývoj, jestliže se Církev stala jen obrovskou školou, jenom jakýmsi pedagogickým zařízením, které chce lidi naučit několika pravdám.

Víra v Krista má svůj zdroj v události Božího vtělení, které se zjevuje od betlémských jeslíček až k prázdnému hrobu v Jeruzalémě. Proto místem setkání s Bohem, který se stal v Ježíši Kristu člověkem, není v prvé řadě univerzita, nýbrž autentická liturgie Církve. Reflexi musí předcházet zkušenost. V liturgii se stává to, co je mimosmyslové, smyslově pravdivým. Zde saháme po nebi a po

všem, co v něm je. A nebeskými mocnostmi sestupuje na zem a dotýká se nás. Neviditelné nebeské mocnosti chválí na zemi Boha spolu s námi. Odkládáme zde veškeré intelektuálně zúžené pozorování a transcendujeme milostí skrze smysly představované společenství do Communio Sanctorum (společenství svatých) s Bohem, Stvořitelem nebe a země.

Anděl žasnou nad Božím sestupem a my žaseme nad svým vlastním vzestupem. Slovo sestoupilo k nám lidem, stalo se člověkem a přebývalo mezi námi neviditelně v Duchu a viditelně přítomné v těle a krvi. Pak vystoupilo na nebesa a spolu s ním vystoupil i člověk, aby byl zbožštěn. V této Církvi nám zanechal sám sebe *po všechny dni až do skonání světa* (Mt 28,20). Tato Boží přítomnost v Církvi není něco idealizovaného, nýbrž je to existenciální událost. Netýká se pouze našeho intelektu, ale prostupuje naše údy, naše svaly, naše srdce, naše ledví. Tato Boží přítomnost umožňuje opětovná setkání s ním samým. Člověku se tu dostává možnosti ochutnat Boha. V něm je mu dáno *recta sapere* (správně smýšlet). A tento Bůh chutná stále víc a více... Tím mizí všechno nechutenství vůči Bohu a jeho světu. Kristus nám nejen přinesl zprávu o Bohu, nýbrž spolu se svým příchodem nám přinesl jeho samého.

Když se podíváme na témata diecézních a biskupských konferencí a ústředního výboru *Pokračování na str. 8*

Hereze a schizma

Eggerův seznam (Světlo č. 34), bod č. 34, 35, 38, 39

ODPOVÍDÁME NA VAŠE DOTAZY

Bludem se nazývá tvrdošíjné popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjné pochybování o ní po přijetí křtu. Rozkol je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými. (KKC 2089)

K rozštěpením, která zraňují jednotu Kristova těla, nedochází bez hříchu lidí. (KKC 817)

Nezmění se v důsledku ekumenismu náš postoj k zakladatelům odloučených církví?

Sama skutečnost, že dnes neexistuje jediná Kristova církev, ale celé stovky odloučených denominací, dokazuje, že v původně jediné Církvi docházelo k rozštěpením neboli rozkolu. Zakladatelé odloučených církví jako Luther, Kalvín a Zwingli byli a zůstávají samou skutkovou podstatou svého jednání jednak heretiky neboli bludaři, protože se stali hlasateli nauk popírajících učení Církve, a nakonec i schizmatiky neboli rozkolníky, protože se odloučili od jediné Církve pod vedením Petrova nástupce, římského papeže.

V souvislosti s jejich veřejným působením se nemalé počty věřících odloučily od plného společenství katolické církve. K rozštěpením, která zraňují jednotu Kristova Těla, totiž bludařství a rozkolu, nedochází bez hříchu lidí (srov. KKC 817). Do bludu a schizmatu upadli všichni, kdo jako členové katolické církve od společenství s touto církví a papežem odpadli a připojili se k různým schizmatickým společenstvím.

A co dnešní odloučení bratři?

Situace dnešních příslušníků odloučených církevních společenství je ovšem poněkud jiná. Oni jedinou Kristovu církev z vlastního rozhodnutí neopustili a nemohou za to, co učinili někdy jejich předkové. Oni v dobré víře přijali učení toho

společenství, ve kterém vyrůstali. Nejsou tedy již rozkolníci, oni se nikdy nezřekli jednou přijaté katolické víry. »Ti, kdo se rodí ve společenstvích vzešlých z takovýcho rozštěpení a dospívají v nich k víře v Krista, nemohou být viněni z hříchu odloučení.«(KKC 818)

Nemohu se přidat k nim, když jsou mi sympatičtější než katolíci?

I když k nim chováme sebevíce lásky a úcty a vážíme si všeho dobrého, co nás v tom či onom směru spojuje, při vši možné vstřícnosti nemůže žádný katolický křesťan opustit svou církev a připojit se k nim, protože tím by zrazoval svou katolickou víru. Na druhé straně odloučený křesťan, který konvertuje do katolické církve, neopouští, nýbrž doplňuje a rozšiřuje svou víru. Uvažovat o těchto otázkách střizlivě a věčně není ovšem vždy jednoduché. Velikou roli tu mohou hrát často i nacionálně podbarvené emoce a dlouhodobě pěstované a tradované předsudky.

Co když odloučení žijí lépe než katolíci?

Spravedlivé odsouzení rozkolu neznamena v žádném případě odsouzení těch, kteří jsou dnes nikoliv jeho původci, ale pouze dědici jejich tradic. Není možno zpochybňovat jejich dobrou vůli ani znehodnocovat to pozitivní, k čemu se dopracovali a v čem mohou dokonce vynikat. Ani kdyby byli všich-

katolických křesťanů atd., zdá se nám, že nikdo vůbec neví, kolik uhadilo: dnes už nejde o celibát, viri probati, svěcení žen. Dnes už jde jen a výlučně o Boha. Podobáme se lidem, kteří se motají u stropu kolem lustru, ale vůbec si nevšimli, že je již odpojen od svého závěsu a leží u našich nohou.

V pracovním materiálu na nadcházející evropský synod stojí: »Rozhodující pro evangelizaci v dnešním evropském kulturním kontextu se každopádně zdá být přítomnost živých a průzračných znamení, která činí Pánovu přítomnost zřetelnou, takže probouzejí úžas a burcují ze spánku svědomí. Protože dnešní člověk raději naslouchá svědkům než učencům, a když poslouchá učence, pak jen proto, že jsou svědky.« (Inst. lab. s. 59)

Člověk nemůže přerůst sám sebe, když věří jen na sebe. Potřebuje víru v Boha. Bůh je existenční, tzn. je skutečně přítomen. On působí, jedná a nese. On není jen náš vzdálený původ, anebo daleko od nás ležící cíl. Nikoliv. On nese mé přítomné bytí. Není odmyslitelný od svého stroje světa, jako by tento stroj fungoval sám od sebe: Svět zůstane jeho světem. Jeho dobou je přítomnost a nikoliv minulost nebo budoucnost. On může skutečně jednat a jedná reálně právě nyní, v tomto světě, v našem životě, a to do nejmenších podrobností. Svěťme se mu! Naše víra v Boha musí podat důkaz své pravosti právě v této plné důvěře, v tomto sebeodevzdání. Počítáme s ním jako se skutečností v kalkulaci našeho života? Pochopili jsme, že první deska Desatera představuje základní nárok Boha na lidský život. Jsme jenom tvorové, ale také skuteční tvorové, tzn. s původem od Boha a s cílem k Bohu. Ne náhodou nepochází člověk z boje o bytí, nýbrž pochází z Boží tvůrčí lásky. Jen pod takovým nebem můžeme žít, dýchat

a rozvíjet se. Toto musí být hlavní témata naší Církve.

Současná samosekularizace Církve znamená odbožštění, respektive počlověčení Bohočlověka Ježíše Krista, a z toho jako důsledek vyplývá neuvědomované znovuoživení arianismu. Proto se setkání s osobou Ježíše Krista již nepřikládá náležitý význam. V popředí stojí spíše prosazování teologických teorií, které jsou jen výplodem lidských představ o hlásání evangelia a nikoliv plodem osobního společenství s Kristem. Někteří si zatím myslí, že už Krista bezpodmínečně nepotřebují, anebo jej nepokládají za jediného a nezastupitelného Zachránce a Spasitele. Jeho slova: *Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nemůže přijít k Otci, leč jen skrze mne* (J 14,6) upadla v zapomnutí a ztratila svou významnost.

Pak se pochopitelně začnou vytvářet různé křesťanské církevní modely bez Krista. To však vede k bezvýhodnému antropocentrismu, který napadá jako nákaza lidské duše. Nadšení, klanění, živé setkání s Bohem, úžas při setkání s Kristem, to vše se odkládá stranou, anebo se to pokládá za psychopatickou situaci. Opanovala nás tyranie logiky. A lidé, kteří uvážnou v přísném a utiskujícím područí logiky, hledají často útočiště spíše u východních náboženství, mystických světopohledů, magie a podobných fenoménů. Ale tam nenacházejí žádnou spásu, nýbrž docházejí ke katastrofální zkušenosti, prožívají odlidštění a vnitřní nesvobodu.

Skutečný život je možný pouze v osobním vztahu. Člověk, který nepotkal Krista v osobním, přátelském a láskyplném vztahu, je již duchovně mrtvý, i když jeho tělo ještě žije. Jestliže Kristus, náš Život, se v nás zjevuje a v nás přebývá, pak žijeme v něm a s ním a pak máme v sobě plnost života, pokoje, plnost radosti a štěstí.

Překlad -lš-

ni ctnostnější než katolíci, není to ospravedlněním rozkolu, ke kterému před staletími došlo, stejně jako nesprávné jednání některých katolických křesťanů v minulosti či současnosti není důvodem pro odsouzení katolické církve a katolické víry jako takové a pro její opuštění. Nikdo přece nebude tvrdit, že je lepší nevěřit v Boha, protože zná poctivého a čestného bezvěrce, který předčí v určitém smyslu některé ne právě důsledné křesťany.

Ale v katolické církvi panovaly pohoršlivé nešvary...

Můžeme objektivně konstatovat, že v době před vznikem rozkolu panovaly v Církvi politováníhodné poměry, které vyžadovaly radikální nápravu. To však nikdy neznamenalo a nemůže znamenat, že takovou situaci je možno řešit rozštěpením církve. Rozkol krizovou situací nejen neřeší, ale podstatně prohlubuje. Ekumenická očista svědomí se netýká jen katolíků, ale i odloučených bratří.

Dnes však i katolická církev hlásá a hájí zásadu svobody svědomí.

Tím, že koncil klade důraz na svobodu svědomí, nezavádí stav, za kterého si jsou všechna náboženství rovna. Svoboda svědomí znamená pouze to, že nikdo nesmí být násilím přinucen jednat proti svému přesvědčení, a to ani v případě, že jeho přesvědčení není správné. **Jestliže však katolický kněz prohlásí veřejně, že není oprávněn upřednostňovat žádnou církev, pak dává najevo principiální neznalost z oblasti katolické věrouky a eklesiologie a uvádí věřící do závažného omylu.** Jako katolický kněz si nemůže dovolit »zrovnoprávnit« různá vyznání ani s odvoláním na tzv. svobodu svědomí. Stejně zavádějící a nezodpovědné je vykládat věřícím směřování k jednotě tak, že se místo o **jediné** Kristově

I když budeš hodně číst a poznávat, vždycky se musíš vracet k jedinému začátku všeho. To já učím člověka vědění; a prostým dávám jasnější poznání, než by mohli získat od lidí. Ke komu mluvím já, ten se stane rychle moudrým a bude velice prospívat na duchu.

*Tomáš Kempenský:
Následování Krista*

Církvi se začne hovořit o **jednotné** církvi, na které se jednotlivé denominace dohodnou. Skutečný ekumenismus nemá nic společného se slučováním podniků či koncernů nebo s utvářením Evropské unie. Pokud na takových názorech katolický křesťan trvá a veřejně je hlásá, pak nesdílí učení své církve, nýbrž si vytváří (spolu se svými přívrženci) svou vlastní víru a svou vlastní nauku. Jakákoliv samozvaná »vstřícnost« nejen že neslouží opravdovému ekumenismu, ale je ve skutečnosti jeho vážným ohrožením.

Svobodu svědomí nelze tedy chápat tak, že by katolického křesťana opravňovala přizpůsobovat nebo vytvářet si podle svého vkusu a zájmu své články víry, své desatero a své církevní struktury, anebo si je hledat mimo svou církev. Svoboda svědomí spočívá v tom, že to, co Církev učí a předkládá v oblasti víry a mravů jako Bohem zjevené pravdy, bez jakéhokoliv vnějšího donucení **svobodně a bezvýhradně přijímám, a to pro autoritu a věrohodnost, která jí z Božího ustanovení přísluší**, a nikdo mě na druhé straně nemá právo nutit, ba ani jakýmkoliv způsobem navádět, abych toto své přesvědčení změnil. Jestliže Církev přiznává každému neporušitelnost svobody svědomí, neříká tím, že to, co tvoří přesvědčení toho či onoho člověka, je vzhledem k jeho svobodě přesvědčení také ve shodě s objektivní pravdou.

-ra-

Přečetli jsme

Eggerův seznam (Světlo č. 34), bod 22, 23, 29–33, 35, 36

V poslední době nacházíme i v katolických médiích články, které se pokoušejí dokazovat mírumilovnost svobodných zednářů a chtějí přispět k jejich smíření s Církví. Když se však podíváme na samu jejich podstatu, musíme konstatovat, že takové smíření je nemožné, protože by to znamenalo, že Církev je sama proti sobě. Základem svobodného zednářství je, a to musí potvrdit každý její člen, náboženský indiferentismus a zásadní odmítání nároku na pravdu v oblasti náboženství.

Jak potvrdil 2. vatikánský koncil, takové smýšlení odporuje zcela jednoznačně učení Církve. »Bůh dal lidskému rodu poznatky o cestě, která může lidi učinit blaženými. Jediné pravé náboženství se uskutečňuje v katolické apoštolské církvi.« (Dign. hum. 1)

Tento nárok Církve svobodní zednáři odmítají. Klasickým způsobem to vyjadřuje Lessing ve svém díle »Moudrý Náthan«. Autor o tomto svém díle napsal: »Postačí mi, když z tisíce čtenářů alespoň jeden se naučí pochýbovat o pravosti svého náboženství.« (Dopis bratru Karlovi z 18. dubna 1779.)

I když svobodný zednář v mnoha případech nemá nic proti náboženství, ale odmítá skutečnost, že některé náboženství je skutečně pravé a Bohem zjevené, stává se tím z něho nepřítel a někdy i bojovník proti katolické církvi. Tento boj proti Církvi nevedou zednářské lóže ohněm a mečem, nýbrž skrytým způsobem, úsilím o prosazení falešného náboženství, náboženství člověka, jehož středem není Bůh, ale sám člověk. S obdivuhodnou houževnatostí se snaží přesvědčit, že nestojí ve službách Odpurce, ale pracují na záměrech moudrého

Náthana. Tisk, rozhlas, televize, univerzity, soudy, literatura, a to i tzv. náboženská literatura, to všechno bylo zapojeno do plánu podkopat samy základy katolické církve, a tak ji zničit.

Noviny »Europäische Freimaurerzeitung« (Baden-Baden/Straßburg, 9/64, vydavatel W. Stammler) napsaly: »Zlomit osobní primát římského papeže by bylo dobrým předpokladem pro Unio sancta.« Překonání papežského primátu by bylo pro svobodné zednářství neslýchaným pokrokem, bylo by v podstatě již vítězstvím. Proto takévé zdůrazňování biskupské kolegiality, proto útoky na římskou kurii, proto šíření protirímských nálad.

To, oč jde především, je popření autority Církve v oblasti mravnosti. Za hlavním dogmatem svobodných zednářů »všechno je relativní« se skrývá propagace »svobodného myšlení« v podobě volného sexu a homosexuality, volné »módy«, volného partnerství, svévolného rozhodování o lidském životě. To vše je jen praktickým důsledkem jiného dogmatu svobodných zednářů, že neexistují žádné absolutně platné mravní principy a žádné neměnné zákony. Každý si může podle okolností dělat, co chce, především v oblasti 6. přikázání. Hlasatelé a propagátoři těchto zásad jsou tak či onak ve službách zednářských lóží. Boží soud o nich je zcela jednoznačný: *Odstupe ode mne, pachatelé nepravosti.* (Mt 7,23)

*Deutsche Tagespost 11/71
a Das Neue Groschenblatt 8/99*

Zatímco my čekáme a diskutujeme, jak by se měly změnit struktury církve, zatímco se přeme o novou řeč pro zvěstování víry, zatímco vášnivě debatujeme o demokratizaci, o regulaci porodnosti a o celibátu, všude roste církev chudých. Nepře se, ale je tu.

Mario von Gali

»Kníže tohoto světa« u apoštola Jana

Eggerův seznam (Světlo 34), bod 18–20

Interview s P. Gabrielem Amorthem uveřejněné v katolickém měsíčníku »30giorni« se setkalo s velkým mezinárodním ohlasem. To ukazuje, jakou aktuálnost přisuzuje veřejnost existenci d'ábla v naší společnosti.

Toto téma má velký význam právě pro současnost. Nicméně v katolické církvi je dnes nemálo těch, kteří v existenci d'ábla nevěří, jak to řekl P. Amorth. Ostatně jsou dnes exegetové⁽¹⁾, kteří označují existenci d'ábla za »překonaný problém«. Již v roce 1986 uveřejnil německý exegeta Hubert Haag knihu s příznačným titulem: *Loučení s d'áblem*.

Abychom problému existence d'ábla lépe porozuměli, vyplatí se podívat se na to, co nám o tom říká Ježíšův nejmilejší učedník, apoštol Jan. Budeme sledovat tuto otázku v jeho různých spisech od evangelia přes dopisy až po Apokalypsu.

Pro evangelium sv. Jana je příznačné, že jeho teologie je svou podstatou christologií⁽²⁾. Slovo se stalo tělem a setkává

se na této zemi s mocnostmi zla. Jan dává těmto mocnostem zla ve svých spisech čtyři jména: »d'ábel«, »zlý«, »kníže tohoto světa« a »satan«.

Třetí titul naznačuje, že *svět*, místo, kde satan působí, je jeho mocí prakticky prostoupen.

Začněme ale s Janovým evangelium. V osmé kapitole ve verši 44 je výpověď, která se pak vrací v dopisech: *On byl vrah od začátku* (srov. 1 J 3,8). Tento verš nás odkazuje na knihu Geneze a naráží na prvotní hřích, který začal v ráji, a na Kainovu vraždu. Podle Jana byl Kain »něčím« nebo »někým« ke svému činu dohnán; tak jako Adama a Evu svedl had. Ve Starém zákoně čteme: *Pro d'áblu zlobu přišla na svět smrt*. (Md 2,24) Toto vysvětlení podává také Jan (1 J 3,12).

Když pak Jan vypráví o Kristově životě, ukazuje několikrát, že jeho podstatným protihráčem je *kníže tohoto světa*. K tomu existují tři působivá místa. Jan píše ve svém evangeliu (J 12, 30n) při zprávě o konci Ježíšova veřejného působení: *Nyní bude soud nad tímto světem; nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven*. Ježíš ví, že jej *d'áblu vyslanci zabijí* a že nadchází rozhodující střetnutí. O něco dále (14,30) stojí: *Přijde vládce tohoto světa. Nade mnou nemá žádnou moc*. Jeho moc má jen krátké trvání, jen po dobu utrpení. Pak bude definitivně poražena. Ježíš posiluje své přátele při poslední večeři: *Mějte odvahu: já jsem přemohl svět!* (J 16,3) Kníže tohoto světa bude ze své vlády vyhnán. Zmrtvýchvstáním je jeho moc poražena.

Nejvýstižnější ujištění čtvrtého evangelia se nachází ve 43. a 44. verši osmé kapitoly. Při velkém střetu mezi Ježíšem a farizeji v jeruzalémském chrámě Ježíš říká: *Proč nerozumíte tomu, co vám říkám? Protože nejste schopni slyšet mé slovo*.

Máte za otce d'ábla a chcete dělat to, co od vás žádá váš otec. On je vrah od počátku. A on nestojí v pravdě, protože v něm není pravdy. Když lže, říká to, co pochází od něho, protože je lhář a otec lži.

Protože se zcela uzavřel pravdě, není žádného paprsku světla, který do něho mohl proniknout. Proto se v Dantově Pekle (34, 28-29) v protikladu k převládajícím představám nenachází v plamenech, ale v ledu. Neboť chlad (a nikoliv teplo) nejlépe vyjadřuje stav bytosti, která je zcela uzavřena v sobě: sevřena v ledu, bez vztahu

Caravaggio: Sv. Jan evangelista

k vnějšímu světu, ke skutečnosti, k Bohu.

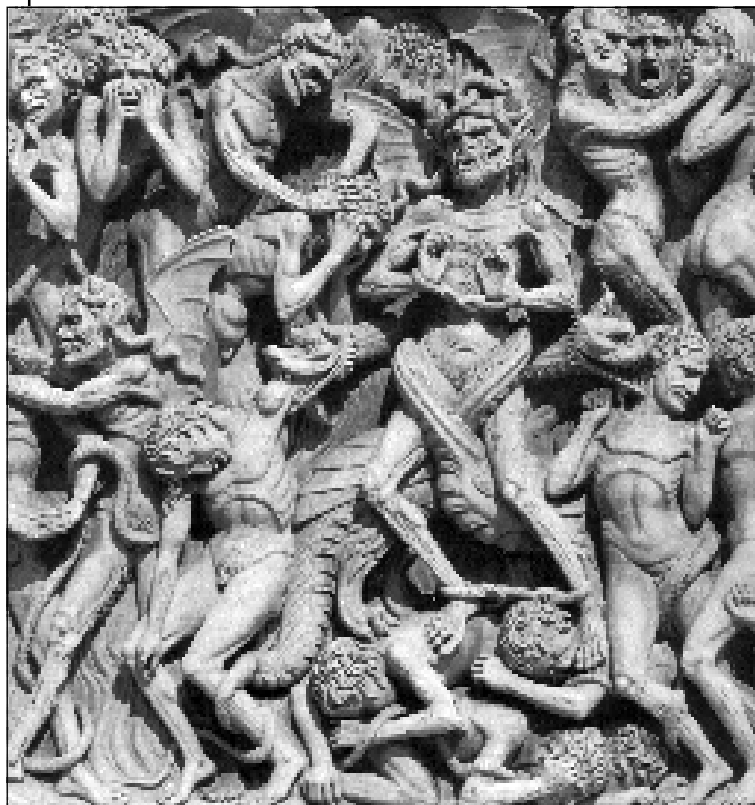
Pravda je pro Jana historickou skutečností, událostí, děním zjevení. V protikladu k d'áblu, který říká jen to, *co má sám od sebe*, Kristus sám od sebe nedělá vůbec nic. On přináší světu pravdu, plán od někoho jiného: od svého Otce. A Ježíš plní tento úkol tím, že zjevuje sám sebe jako jednorozeného Božího Syna a odhaluje plán spásy svého Otce. D'ábel naopak je zcela uzavřen v sobě. Proto v něm není pravdy. On je naprostá temnota. A Jan ho nazývá *otcem hříchu*.

Osobnost, která d'ábla typicky představuje, nacházíme v Jidášovi. Když se Ježíš zmiňuje o zrádci (J 6, 70), říká: *Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je d'ábel*.

Kdo se staví proti Kristu, ať jsou to jeho krajané, kteří jej neuznávají, nebo Jidáš, který jej zrazuje, je v Janově evangeliu »demonizován« (J 13, 1-3). Jidáš je »vtělením« d'ábla, který přišel na svět, aby se postavil proti Božímu Synu.

Jak Ježíš říká při poslední večeři, přišel od Otce a vrací se k Otci. A právě v tomto jeho pohybu zasahuje d'ábel. *Když Jidáš přijal skývu chleba, ihned vyšel ven. A byla noc*. (J 13,30) Jak komentuje sv. Augustin, Jidáš sám je noc, temnota, d'ábel.

Nyní se obraťme k dopisům. Ve svém prvním dopise, který je nejdelší, říká Jan, že k Církvi patří synové Boží a synové satana (srov. 1 J 3, 10). Zástupci satana jsou však *antikristi*. Jan je první, kdo používá tento termín (1 J 4,3). Hlavní hřích, hřích antikristů, spočívá v jejich nepřátelství vůči Ježíši Kristu. Zapírat Ježíše Krista je d'ábel³.

Lorenzo Maitani (1275–1330): Satan – Zatracení

Svatý farář Arský 5

Jan Maria dělal všechno, aby svůj svatý život skryl i v kněžském semináři. Očiti svědkové o něm prohlásili: »V jeho chování nebylo možno zjistit nic mimořádného. Projevoval velikou jednoduchost a prostotu.«

Jan Maria se neomezil na to, že se mnoho modlil, ale vynaložil všechnu námahu, aby zvládl studium. Bez ustání usiloval o další sebevzdělávání. Ale výsledek neodpovídal tomuto přání. Jistě, pokud mu někdo látku přednesl ve francouzštině, pochopil všechno velice rychle, ale jinak tomu bylo, když šlo o latinu.

V semináři se však nyní mluvilo jen latinsky a Jana Marii to stálo mnoho námahy, aby studium zvládl a vydržel. Ale díky jedné učebnici napsané ve francouzštině podařilo se mu osvojit si potřebné teologické znalosti.

Ale největší těžkosti se objevily, když měl Jan Maria složit svou zkoušku. Již první examina dopadla katastrofálně. To byla skutečnost, která dávala důvod k jeho propuštění ze semináře.

Jan Maria viděl všechny své budoucí plány v troskách.

Všechno se mu zhroutilo. Jak by mohl nyní dospět ke kněžství?

A skutečně. Byl ze semináře propuštěn a všechno vypadalo tak, že proti tomuto rozhodnutí není žádného odvolání. Jeho kolegové, kteří si ho vážili a velmi si ho oblíbili, nadmíru litovali jeho odchodu. Jeden z nich, pozdější kardinál Donnet, řekl po padesáti letech: »Dojem, jaký ve mně vyvolala jeho pokora a vyrovnanost jeho slov, která jsem s ním tehdy vyměnil, zapsaly se hluboce do mé duše.«

A opět to byl farář Balley, který se osvědčil jako záchránce v nouzi. Proti vši naději mohl jej přece jen přivést ke kněžství.

Jan Maria přijal odevzdaně těžkou ránu, jakou znamenalo propuštění ze semináře. Domníval se, že není hoden stát se knězem, a chtěl si nyní zvolit jinou životní dráhu. »Když nemohu být knězem, vždycky je možné, abych svůj život obětoval Bohu jako řádový bratr v nějaké řeholní společnosti.« Vzpomněl si na jednoho kamaráda jménem Jean Dumond, který slavil 27. listopadu obláčku u školských bratří. Ještě dříve, než se po propuštění ze semináře vrátil ke svému kněžské-

saženo konečného vítězství Krista a jeho Církve. Nyní se zjevuje Syn člověka a Beránkova nevěsta v nebeském Jeruzalémě, který sestupuje z nebe. Tím začíná nové nebe a nová země.

Ďábel, který byl knížetem tohoto světa, definitivně ztratil svou moc. Musel se sklonit před Beránkem, který je Pán pánů a Král králů. (Zj 17,14). On je pravý Pán světa, skrze něhož byl svět stvořen.

30giorni 2/96

⁽¹⁾ exegeta = vykladač Pisma

⁽²⁾ christologie = nauka o Kristu

mu příteli a mecenáši faráři Balleyovi, zašel za tímto školským bratrem a svěřil se mu: »Protože neumím dost latinu, nemohu se stát knězem. Proto jsem se přišel zeptat, jestli bych zde mohl být přijat.«

Jeho přání bylo velice rychle vyhověno a on se vydal do Ecully, aby oznámil tuto novinu faráři Balleyovi. Když tam přišel, dal se do pláče a vyprávěl o svém nezdaru, ale současně i o tom, že se může stát školským bratrem a že mu zaručili přijetí.

Farář Balley se nevzdal. Přimo s heroickou odvahou se vypravil do Lyonu a prosil, aby jeho chráněnce Jana Marii ještě jednou přijali jako studenta teologie. On sám že se přičiní o jeho další výuku, aby obstál při zkoušce. Farář Balley věděl, jak těžce se právě v těchto dnech získává kněžský dorost. Především však si byl vědom, jakým knězem by Jan Maria mohl být. Proto mu řekl: »Napiš svému příteli u školských bratří a vysvětlí mu, že nemůžeš přijít, protože já si přeji, abys pokračoval ve studiu teologie.«

Jan Maria poslechl. Školští bratří obdrželi odmítavý dopis, jak si farář Balley přál.

S francouzskou učebnicí teologie vzal farář Balley další vzdělávání svého chráněnce do svých rukou. Jan Maria se však modlil ještě více než kdykoliv předtím, aby mu dobrotivý Bůh pomohl dosáhnout jeho cíle.

Taková odvaha a takový duch víry nemohl zůstat bez odměny. Později sám vyprávěl o svém životě: »Když jsem znovu pokračoval ve svém studiu, stále jsem cítil depresi a nevěděl jsem, od čeho začít... Ještě teď mám před očima to místo v Ecully, kde jsem právě přecházel a někdo mi zašeptal do ucha: »Buď úplně klidný a běž svou cestou. Jednoho dne se staneš knězem!«

Povzbuzen těmito slovy dal se Jan Maria do studia s dvojnásobnou horlivostí.

Srdce stranou, napřed povinnost. Snaž se však vykonávat ji srdcem. Pomáhá to.

Josemaría Escrivá de Balaguer

Po třech měsících se musel znovu dostavit ke zkoušce do semináře v Lyonu. Farář Balley všechno připravil a vyšlapal potřebné cestičky. Když přišel Jan Maria na řadu, byl opět celý zmatený, odpovídal jen napolo, nebo zůstal úplně bezradný. Nové selhání.

Profesorské kolegium však konstatovalo, s jakým úsilím se farář Balley zasazuje za Jana Marii a dělá všechno, co je v jeho silách, aby ho přivedl ke kněžství. Rozhodlo tedy, že nebude klást žádné překážky, jen když se obrátí na jinou diecézi a tam se dá vysvětit.

Farář Balley se nedal odradit. Prosil zkušební komisi, aby přijela do Ecully a tam v jeho přítomnosti ještě jednou vyzkoušela Jana Marii. Protože se farář Balley těšil v diecézi veliké vážnosti u biskupské konzistoře v Lyonu, doufal, že jeho přání nebude zamítnuto.

A tak se stalo, že generální vikář, ředitel semináře a jeden z profesorů se vypravili do Ecully, aby Jana Marii ještě jednou vyzkoušeli.

A tehdy se stal zázrak. Jan Maria v přítomnosti faráře Balleye »odpověděl na všechny položené otázky velmi dobře a komise byla s jeho odpověďmi plně spokojena«, jak stojí zapsáno v písemné zprávě.

V těch dnech lyonská diecéze osiřela. Kardinál Fesch se vzdal svého biskupského úřadu, když jeho synovec císař Napoleon odstoupil. Rektor semináře podal tedy kapitulnímu vikáři lyonské arcidiecéze zprávu o tom, co se událo v Ecully. Vikář se po krátkém přemýšlení zeptal: »Jedná se v případě Jana Marii Vianeye skutečně o zbožného muže? Uctívá Matku Boží a modlí se růženec?«

»Ano. Je to vzor zbožnosti!«
(Pokračování příště)

ské. *Vy jste již zvítězili nad zlým (1 J 2,14). A to je vítězství, které vítězí nad světem: naše víra, říká Jan těm, kteří uvěřili v Krista (1 J 5,4).*

Nakonec se otázka d'ábla vrací v Apokalypse. Ve dvou ze sedmi obcí, o kterých se zmiňuje Apokalypsa, je přítomen d'ábel: totiž v obci Smyrna, kde stojí d'áblova synagoga (Zj 2,9), a v obci Pergamon, kde stojí satanův trůn (Zj 2,13). Dábel rozpoutá v celém světě boj, pronásleduje ženu, která představuje církev, ale i Marii, Ježíšovu Matku (Zj 12,1-7). Je však poražen. Tím je uzavřen čas a do-

Potřebujeme dnes ještě odpustky?

J) **Některé další úkony:** Kdo se zbožně pokřizuje a říká při tom: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen,“ může získat částečné odpustky. Kdo vykoná libovolnou formou úkon duchovního přijímání, může získat částečné odpustky (např. Kancionál č. 042). Kdo vzbudí úkon víry, naděje, lásky a lítosti některou schválenou formou, může získat částečné odpustky (např. Kancionál č. 019).

K) **Některé další modlitby:** Litanie k Nejsvětějšímu Jménu Ježíše – Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (Kancionál č. 065) – Litanie k nejdražší Krvi Páně – Litanie loretánská (Kancionál č. 067) – Litanie k sv. Josefu – Litanie ke Všem svatým (Kancionál č. 068). – Zdravas, Královno (Kancionál č. 007) – Pod ochranu tvou (Kancionál č. 008) – K tobě, sv. Josefe (Kancionál č. 011) – Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji. (jen za zemřelé) – kající žalm 130 (129): Z hlubin volám k tobě, Bože, – kající žalm 51 (50): Smiluj se nade mnou, Hospodine, – Vyznání víry apoštolské (Kancionál č. 002) – Vyznání víry nicejsko-cařihradské (Kancionál č. 502) – kterákoli církevně schválená modlitba za kněžská a řeholní povolání (na př. Kancionál č. 049) – vnitřní modlitba.

L) **Některé dny v roce:** na Zelený čtvrtek a o slavnosti Těla a Krve Páně je možno získat úplné odpustky při slavnostní recitaci (zpěvu) Chvalte, ústa (Kancionál č. 704 a 705); při soukromé recitaci a v ostatních dnech odpustky částečné – na Velký pátek může získat úplné odpustky, kdo se při liturgických obřadech zbožně účastní uctívání sv. kříže a políbí ho – při slavení vigilie velikonoční na Bílou sobotu večer může získat úplné odpustky, kdo nějakou obvyklou formou obnoví křesť-

ni sliby. Totéž platí ve výroční den svého vlastního křtu.

M) **Návštěva kostela.** 1. Ve farním kostele je možno získat úplné odpustky – v den titulární slavnosti (např. dne 15. 8. ve farním kostele zasvěceném Nanebevzetí P. Marie atd.) – dne 2. srpna, tj. v den františkánského svátku Porciunkuly. 2. V řeholních kostelích nebo kaplích je možno získat úplné odpustky ve svátek sv. zakladatele příslušného řádu nebo kongregace (na př. u saleziánů 31.1., v den památky Dona Bosca). Předepsaným skutkem v obou případech je zbožná návštěva kostela spojená s modlitbou Otče náš a Vyznání víry – apoštolské nebo nicejsko-cařihradské.

N) **Pro okamžik smrti.** Nemůže-li být přítomen kněz, který by umírajícímu udělil svátosti a apoštolské pozeňání s plnomocnými odpustky (stává se to např. v nemocnici), uděluje církev úplné odpustky pro okamžik smrti tomu, kdo je řádně disponován a během života se pravidelně modlival. Požadovaná dispozice předpokládá stav milosti posvěcující s vyloučením zalíbení v jakémkoliv (i lehkém) hříchu. Chybí-li posvěcující milost, možno ji získat dokonalou lítostí spojenou s touhou po svátcích. K dosažení lepší dispozice je vhodné vzývat nejsvětější Jméno Ježíšovo (ústy, nebo aspoň srdcem) a očekávat smrt s odevzdaností do Boží vůle. Je také vhodné použít kříže s tělem Ukřižovaného, nebo i bez něho (např. z růžence). Prakticky: 1. Z lásky k Bohu vzbudit lítost nad svými hříchy. 2. Odpustit všem, kdo nám ublížili. 3. Přijmout smrt odevzdaně a důvěřovat Božimu milosrdenství.

Úplné odpustky se tradičně udělují v jubilejních letech. Kdy byly poprvé vyhlášeny?

Jubilejní odpustky vyhlásil po prvé papež Bonifác VIII. roku 1300.

Vyhlásil také papež Jan Pavel II. odpustky k jubilejnímu roku 2000?

Ano, vyhlásil je bulou (= oficiálním papežským dokumentem) s názvem „Tajemství vtělení – Incarnationis mysterium“. Bula je datována v Římě dnem 29. 11. 1998 a nedávno vyšla v českém překladu péčí Sekretariátu České biskupské konference.

Jsou tedy odpustky stále aktuální?

Jsou, ale proti středověké praxi se změnily podmínky. Především se výrazně omezily možnosti jejich získání prostřednictvím peněžního daru na dobrý účel.

Ale přece: dají se i dnes odpustky koupit?

Odpustky nejsou na prodej. Pokud se s nimi ve středověku kupčilo, byl to výraz hrubé materializace křesťanství. Církví se to ostatně záhy krutě vymstilo.

Kdy je možno odpustky Velkého jubilea roku 2000 získat?

V době od 25. 12. 1999 do 6. 1. 2001, tj. od Narození Páně r. 1999 do Zjevení Páně r. 2001, kdy končí jubilejní rok.

Jaké jsou podmínky pro získání úplných odpustků Jubilejního roku 2000?

Prvních pět podmínek: (1. mít úmysl odpustky získat, 2. nemít trvalé zalíbení ve hříchu, 3. svátost smíření, 4. sv. přijímání, 5. modlitba na úmysl papeže) je stejných jako u všech úplných odpustků. Dobrý skutek jubilejními odpustky obdařený je tento: a) **V České republice** 1a. navštívit katedrální chrám některé diecéze (např. chrám sv. Víta v Praze, sv. Václava v Olomouci, Petrov v Brně atd.), nebo: 1b. navštívit jiný kostel nebo místo, které za tímto účelem určí místní biskup (poutní nebo jiné významné chrámy v jednotlivých diecézích). V tomto chrámu splnit alespoň jednu z těchto podmínek: – účast na mši sv. – účast na ranních chválách – účast

na nešporách – účast na pobožnosti křížové cesty – společná modlitba růžence – účast na jiné pobožnosti – zbožné rozjímání ve skupině nebo i jednotlivě, na závěr se pomodlit Otče náš, Věřím (apoštolské nebo nicejsko-cařihradské) a jakoukoliv mariánskou modlitbu (například Zdravas) V praxi to znamená: Navštívit katedrálu nebo určený kostel a tam nějakou dobu zbožně rozjímat (např. poděkovat za možnost získat odpustky) a potom se pomodlit Otče náš, Věřím a Zdravas. b) **V Římě** navštívit jednu ze čtyř patriarchálních bazilik: 1. sv. Petra ve Vatikáně 2. Nejsvětějšího Spasitele v Lateránu 3. S. Maria Maggiore – Panny Marie Větší 4. sv. Pavla za hradbami. V této bazilice splnit alespoň jednu z těchto podmínek: – účast na mši sv. – účast na ranních chválách – účast na nešporách – účast na pobožnosti křížové cesty – společná modlitba růžence – společná mariánská východní modlitba zvaná Akafist – účast na jiné pobožnosti – eucharistická adorace spojená s rozjímáním ve skupině nebo i jednotlivě, na závěr se pomodlit Otče náš, Věřím a jakoukoliv mariánskou modlitbu. c) **Ve Sváté zemi** navštívit některou z tamních bazilik: 1. baziliku Božího hrobu v Jeruzalémě, 2. baziliku Narození v Betlémě, 3. baziliku Zvěstování v Nazaretě. Příležitosti ke získání odpustků: – stejně jako v Římě. d) **Na jakémkoliv místě.** Příležitosti ke získání úplných odpustků: – navštívit nemocné nebo opuštěné staré lidi, nebo lidi postižené, nebo vězně – odepřít si nejméně po dobu jednoho dne konzumní zbytečnosti jako: kouření, alkohol, sladkosti, televize apod. – páteční půst – půst na Popeleční středu a Velký pátek – příspěv peněžní částkou na chudé (pozor! jedná se o osobní oběť, není to obchod) – významná podpora činnosti církevního charakteru jako: pomoc při opravě kostela, organizace poutí, setkání apod. – významná podpora čin-

Plné stadióny a prázdne kostely?

Vilém Studer

ností sociálního charakteru jako: opuštěné děti, ohrožená mládež, potřební staří lidé, cizinci hledající lepší životní podmínky – věnovat čas aktivitám ve prospěch komunity – jiné podobné formy osobní oběti.

Mohou získat věřící jubilejní odpustky i v jiné diecézi než jejich vlastní, např. může věřící z Prahy získat odpustky v Ostravě?

Může, navštíví-li ostravskou katedrálu Božského Spasitele a splní výše uvedené podmínky. Stejně tak ostravský věřící může získat odpustky např. v katedrále v Krakově.

Mohou získat jubilejní odpustky rovněž ti, kteří pro nemoc nebo stáří nemohou chodit a nemají nikoho, kdo by je zavezl?

Ať se obrátí na svého zpovědníka, ten má pravomoc v individuálních případech změnit podmínky ke získání odpustků.

Nakonec se vrátíme k naší první otázce: Potřebujeme ještě dnes odpustky?

Kdo je dokonalý a žije bez hříchu, odpustky nepotřebuje. My ostatní jsme za ně církví vděční.

Pavel Vácha

Za nic na světě a z lásky k žádnému člověku nesmíme vykonat něco zlého. Avšak někdy, když tím prospějeme potřebnému člověku, lze některý počin opomenout, nebo ho i zaměnit nějakým lepším. Tím se totiž dobrý skutek neruší, nýbrž nahrazuje lepším.

Vnější skutek vykonaný bez lásky neprospívá; cokoliv však se koná z lásky, ať je to sebemenší a nepatrnější, všechno se obrací v užitek. Bůh totiž více ocení to, z jak velké lásky kdo jedná, než kolik vykoná.

Následování Krista
Tomáš Kempenský

Pro zkomercionalizované sportovní pořadatele hraje mimořádně velkou roli, zda při sportovních podnicích jsou stadióny plné, nebo prázdne. Zprofesionalizovaný sport se stal obchodem. Špičkoví sportovci jsou doslova a do písmene zboží. Jejich »cena« se vyjadřuje v penězích. A diváci to zaplatí.

Počet diváků je tedy důležitý. Při sportovních podnicích se tento počet dokonce vyhledává. Vítězství nebo porážka klubu mohou vyvolat velké emoce. Nezřídka dá pořádkové službě mnoho práce, aby udržela násilnické chování fanoušků v snesitelných mezích. Zatímco při některých sportovních utkáních praskají stadióny ve švech, kostely jsou stále více prázdne. Naplněné stadióny a prázdne kostely?

Řecké slovo »stadion« a délková míra

Řecké slovo **stadion** připomíná řecké olympijské hry. Stadion byla také míra pro měření délky závodní dráhy. Původní mírou byla »stopa«. Při olympijských hrách měl »stadion« délku cca 185m. S touto délkovou mírou se setkáváme také v Novém zákoně. Když Lukáš líčí epizodu s emauzskými učedníky, říká, že Emauzy byly vzdáleny 60 honů od Jeruzaléma (Lk 24,13; »hon« je starší název pro »stadion«). I v Janově evangeliu se používá tato délková míra, když učedníci po záračném rozmnožení chlebě urazili na lodi 25-30 honů (J 6,19).

Kratší mírou je loket (řecky pechys). Ale žádná z těchto pozemských měr se nehodí pro Boží míry. V horském kázání Ježíš říká: *Kdo z vás může svou starostlivostí přidat k míře svého věku jediný loket?* Ježíš nás pak upozorňuje, abychom se ve vztahu k mirám nově orientova-

li, protože *jako mírou měříte, takovou vám bud naměřeno* (Mt 7,2). V rozhovoru s Nikodémem mluví Ježíš ještě o zcela jiné míře: *Bůh dává svého Ducha v míře neomezené.* (J 3,35)

Nová míra víry

V listě k Efezanům přiklání se Pavel k Boží míře a prosí Boha, aby dal Efezanům v Duchu svatém poznat Boží bohatství, jaká je *délka a výška, šířka a hloubka lásky Kristovy*. Zde lidské míry stadií a loktů vůbec neplatí.

Prorok dneška

Bůh si vždy volá své proroky, jejichž posláním je hlásat nefalšované evangelium a povrchní společnosti připomínat **skutečná, pravá a trvalá měřítka**. Takovým prorokem je současný papež. Pro manažery a zručné podnikatele i uvnitř Církve to může být tak trochu pohoršení. Ale poctiví lidé vycítují u pravého proroka v nehlubších základech jeho nekompromisní podstatnou věrnost, která pramení z čistého srdce. Takových proroků si pak cení více než pragmatických výrobců kompromisů. Pro tuto vnitřní logiku jsou přístupní především mladí lidé. Lépe odpovídá jejich přímocarosti a pravdivosti. Jan Pavel II. je vůdcem s ryzím srdcem a jasnozřivým rozumem. Boží lid ho miluje, protože v otázkách víry a etiky se nikomu nepodbízí. Proto mu mnoho lidí vychází s důvěrou vstříc.

Kolik milionů lidí prožilo s ním při jeho cestách radost z víry! Radost z takových svátků víry, které je schopen uspořádat tento nezmanipulovatelný muž Boží k otázkám víry a mravů, je jistě mnohem hlubší a mnohem trvalejší než radost fanoušků nad pohárovým vítězstvím. Je to radost, která vede k Bohu.

Ani v srdci malých skupin, ba i v srdci každého jednotlivého člověka není větší radosti než radost z Boha. Kdo hledá Boha, narazí brzy a překvapujícím způsobem na nejobdivuhodnější radost. To je stará zkušenost: *Laetetur cor querentium Dominum* - Srdce těch, kteří hledají Pána, nalézá radost.

Plné stadióny, prázdne kostely?

Naplnit stadióny lidmi je pro sportovní manažery odpovědnou a riskantní úlohou. Když to s masami, které jsou zdrojem peněz, nevyjde, padají hlavy...

A jak je tomu s kostely? *Vzhůru srdce!* modlíme se v prefaci. Když pozvedneme k Pánu srdce, pak platí i další výzva: »Hlavu vzhůru!«

V katolické církvi, kde věříme na živou Kristovu přítomnost ve svátosti oltářní, může se člověk, který se klaní svému Bohu a Spasiteli, vždy setkat s plností Boží lásky a Boží radosti. Tato plnost je tu v hojné míře přítomna i tehdy, když se v Božím prostoru modlí jen několik lidí.

Plným právem můžeme zde aplikovat slova z prologu Janova evangelia: *Z jeho plnosti jsme všichni obdrželi, a to milost za milostí.* (J 1,16) *Neboj se, malé stádečko!* Pro věřícího katolíka není žádný kostel prázdny!

Z -sks- přeložil -lš-

Nebud' tak slepý a bezmyšlenkovitý, abys nevskočil v duchu do každého svatostánku, když spatříš zdi nebo věže Božího domu. – Očekává tě.

Nebud' tak slepý a bezmyšlenkovitý, abys nevzýval Neposkvrněnou Pannu Marii, jdeš-li kolem míst, kde víš, že uráží její Krista.

Josemaría Escrivá
de Balaguer

Sestra Emmanuela píše...

1. září 1999
Pochválen buď Ježíš!

Náš rumunský přítel, který je knězem, pobyl několik dní v Medžugorje, aby poděkoval.

Otec Doru, 44letý, je farářem poblíž Bukurešti. Přílišné používání tabáku bylo jeho slabostí už od dospívání, celých 30 let kouřil tři balíčky cigaret denně! Ale pro farníky kněz, který tolik kouří, je problém, ne-li pohoršení. Bylo pro ně těžké odpouštět mu to. Otec Doru se za to styděl, a tento „stud“ ničil jeho vnitřní pokoj. Několikrát se pokusil opustit tabák, ale nikdy neměl sílu vydržet.

Loni o Letnicích přišel s několika osobami do Medžugorje. První den během zjevení učinil Marii tento slib: „Během následujících 24 hodin totální abstinence od cigaret!“ A přidal tuto modlitbu: „Svatá Matko, dej mi během 24 hodin tu milost, vždyť bez tvé pomoci nebudu mít odvahu!“ Pak šel koncelebrovat mši svatou, která začíná po zjevení. Po mši svaté, zapomínaje, že je kuřák, ani nepomyslel na gesto, které pro něj bylo automatické: vzít si z kapsičky na košili cigaretu. Přátelé ho ten večer pozvali na pivo. Někteří z nich začali kouřit, ale on tomu nevěnoval žádnou pozornost, jako by zapomněl, že je kuřák.

Tato „ztráta paměti“ trvala 24 hodin; a až při zjevení toho dne si vzpomněl na existenci cigarety a na to, že je kuřák! Celý šťastný konstatoval tu neuvěřitelnou věc, že 24 hodin na cigaretu ani nepomyslel a prosil Matku Boží, aby mu dala dalších 24 hodin milosti, což ona ráda udělala. A přidala svůj dotek milosrdenství: vskutku, od toho dne a bez úsilí ze své strany otec Doru už nekouří.

Po návratu do Rumunska na něm jeho farníci rychle upozorovali změnu, ale zpočátku moc nevěřili v zázrak a koutkem oka ho pozorovali. (Je třeba říct, že jiný rumunský kněz dostal podobnou milost, ale nevytrval.) Otec Doru jim musel říct: „Nehlíďte mě už a neptejte se, zda kouřím! Už nekouřím, je tomu konec, Matka Boží mě uzdravila!“

Nyní s úsměvem vzpomíná na medžugorské babičky, které ho vesele předbíhaly při výstupu na Križevac, zatímco on, se svými 43 lety, funěl jako vyčerpaný vůl. Nyní, o rok později, má radost, že může předbíhat on je!

Od svého uzdravení otec Doru pociťuje víc tepla a svobody ve svém srdci. Ale je samozřejmé, že satan se snaží napadat ho jinými prostředky. Proto prosí o podporu naší modlitbou, aby mohl zajišťovat svou farní práci a být dobrým knězem ve vanutí Ducha svatého.

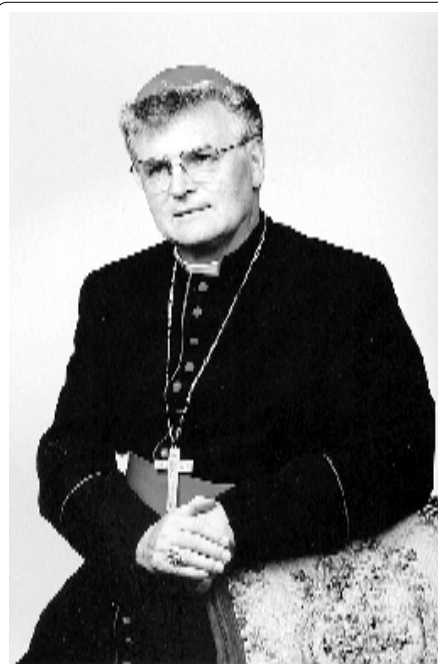
Během našich „medžugorských misí“ znovu a znovu zjišťujeme, že do mnoha farností se ještě nedostala poslední římská upřesnění ohledně Medžugorje, takže ještě pokračují podle starých schémat, uveřejněných v minulosti proti Medžugorje. Pro správnou informaci je třeba číst dopis Kongregace pro nauku víry Mons. Aubrymu (květen 1998), který platí pro celou církev. (U nás byl otištěn ve Světlo č. 29/1998, str. 7; jinak je dostupný na internetové adrese: WWW\beatitudes\grg\edm.) To umožní věřícím užívat svobody, kterou jim Církev nabízí, a nevyučovat poutě do Medžugorje kvůli domnělým překážkám.

V červenci 1998 kardinál Schönborn v Lurdech připomínal jasnou řečí: „Jestli – jak to řekl Ježíš – máme posuzovat strom podle jeho ovoce, pak jsem povinen říct, že strom je dobrý... Posláním pastýřů je podporovat to, co roste, přát plodům, které se ukazují, a je-li třeba, chránit je před nebezpečími, která jsou všude, samozřejmě... Proto je důležité, aby biskupové vzali viditelně pod svou ochranu i pastorační v Medžugorje, aby bylo chráněno před možným nešťastným vývojem to, co na tomto místě je patrné jako plody.“ (Rozhovor s dr. Maxem Domejem z vídeňské Medj-Gebetsaktion, červenec 1998)

Drahá Gospo, víme, že Tvůj plán se uskuteční, a chceme být jeho nástroji!

Sestra Emmanuela

Římskokatolická farnost Šternberk a Handkeho občanské sdružení vás zvou do nově otevřené Handkeho galerie. Vstup do této prostory se nachází v budově farního úřadu (probošství). V této galerii máte možnost shlédnout šest obrazů zrestaurovaných paní architektkou Hamsikovou a další obrazy, které na restaurování ještě čekají. Prostor galerie se nachází v prvním patře nad křížovou chodbou farního kostela a byl postaven císařským divadelním inženýrem, malířem a architektem Antoniem M. N. Beduzzim. Místo samotné vyniká krásnou architekturou i akustikou. Tento objekt patří rozhodně k jednomu z nejkrásnějších objektů v městě Šternberku. V předsáli této galerie bude od 20. 9. instalována výstava dokumentů o cestách známého šternberského malíře Libora Vojkůvky. Při této příležitosti je dána možnost seznámit se i s misijní činností v oblastech, kde tento malíř pobýval. Otevírací doba galerie: pondělí – středa od 10.00 do 11.30 a od 14.00 do 17.00; sobota – neděle od 14.30 do 17.00. Individuální prohlídky je možné domluvit na farním úřadě ve Šternberku na telefonním čísle: tel. 0643 / 41 337 14.

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ PETRA ESTERKY

Biskupské svěcení obdržel v sobotu 11. září brněnský světitel biskup Petr Esterka. Hlavním celebrantem a světitel byl brněnský sídelní biskup Vojtěch Cikrle. Slavnost se konala za velké účasti biskupů, kněží i věřících v katedrále sv. Petra a Pavla. Na počátku bohoslužby přečetl apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa, který byl spolu s moravským metropolitou a olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem spolumsuvětitel, jmenovací bulu papeže Jana Pavla II. Promluvu pronesl generální vikář pražské arcidiecéze biskup Jaroslav Škarvada, kterého Petr Esterka vystřídá v péči o české katolíky v cizině.

Biskup Škarvada hovořil o církvi a jejím poslání, které začíná rozesláním apoštolů Kristem. Tato křesťanská misie jde již bezmála dva tisíce let dějinami až do dnešních dnů. Biskupové jsou nástupci apoštolů a právě kolem nich se církev shromažďuje. Církev se snaží být nablízku lidem v jejich životních podmínkách a uvědomuje si odpovědnost za celou lidskou rodinu. Politické otřesy tohoto století a neutěšená hospodářská situace vyhnaly tisíce lidí často daleko z jejich domovů. To byl důvod vzniku exilové krajské duchovní správy, která měla až na 50 stanic a 250 duchovních po celém světě. Lidé, kteří se po ztrátě domova cítí často vykořenění, hledají společenství s krajanými – a církev zde nabízí vhodné místo k setkávání. Tato situace pádem železného opony neskončila, ale naopak její aktuálnost vzrostla díky novým pracovním příležitostem, které se našim lidem v cizině otevíraly. Proto je i dnes úloha „exilového biskupa“ důležitá.

Biskupskou „primici“ slavil nový brněnský světitel biskup následující den ve své rodné farnosti v Dolních Bojanovicích.

ČBK

Svěcená voda

Voda je naprosto nezbytný prvek. Bez jejího oživujícího a osvěžujícího působení není života. Ale může také ohrožovat a ničit. Proto hraje voda v dějinách náboženství velkou roli.

Na počátku se Boží Duch vznášel nad vodami. Z vody a Ducha svatého se znovu rodí křesťané. Svým svěcením při různých příležitostech pozvedá Církev vodu na nositelku nadpřirozených sil, které přinášejí požehnání.

Svěcená voda má své samostatné postavení. Její používání je prastaré. Zavedení

obřadu svěcení vody se připisuje papeži Alexandru I. (106-115). Papež Lev IV. (847-855) nařizuje, aby se každou neděli světila voda, kterou pak je pokropen Boží lid. Od 9. století je pak používání svěcené vody při církevních obřadech i v soukromém životě stále hojnější. Věřící si ji přinášejí domů, sami se svěcenou vodou kropí (při příchodu a odchodu z kostela i domova, před ulehnutím i po vstávání)... Svěcenou vodou se kropí předměty, zahrady a pole, těla zemědělců a jejich hroby. Církev používá vodu při mnoha svěceních a žehnáních. Proto i věřící si mají vážit této svátostiny, hojně a s úctou ji používat.

Když Církev světila vodu, prosí Boha, aby ji naplnil nebeskou silou, aby zaháněla ďábla a mařila jeho nástrahy a naplnila duši milostí a požehnáním. Prosí, aby všechny věci, které budou touto vodou pokropeny, Bůh milostivě očistil a zbavil všeho škodlivého: *Voda, kterou jsi stvořil, má sloužit při tvých tajemstvích, a proto nechť přijme do sebe sílu božské milosti, která zahání ďábla a vzdaluje nemoc. Když bude tato voda používána v domovech věřících a jejich prostorách, ať jsou zbaveny vši nezdravé po-*

skvrny. Ať je chrání před dýmem veškeré nákazy. Ať zlomí úklady skrytého nepřitele.

Kdykoliv kněz světil vodu, činí tak ve jménu svaté Církve. Kdykoliv tedy věřící kropí sám sebe nebo osobu či předmět svěcenou vodou, třeba i vzdálený, stoupá znovu k nebi modlitba Církve a svolává Boží požehnání a pomoc tomu, co je kropeno.

Do každé křesťanské domácnosti patří kropenka se svěcenou vodou. Zvykní si před ulehnutím i ráno po vstávání, při příchodu a odchodu třikrát se pokropit svěcenou vodou: jednou pro sebe a všechny tvé drahé, aby vás Bůh uchránil každé škody na duši i na těle; podruhé za obrácení hříšníků a všechny umírající, aby se jim dostalo milosti a byli zachráněni v poslední hodině svého života; potřetí za duše, které čekají v očistci na své vysvobození.

Je velká škoda nechat ladem tuto mocnou zbraň proti našemu odvěkému nepříteli.

Z-sks- přeložil -lš-

Liturgická čtení

Neděle 26. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 18,25–28

Ž 25(24),4–5.6–7.8–9

Odp.: 6a

2. čt.: Flp 2,1–11

Ev.: Mt 21,28–32

Pondělí 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Zach 8,1–8

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17

Ev.: Lk 9,46–50

Úterý 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Středa 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c

Ev.: Jan 1,47–51

Čtvrtek 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Neh 8,1–4a.5–6.7b–12

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 9a

Ev.: Lk 10,1–12

Pátek 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Bar 1,15–22

Ž 79(78),1–2.3–5.8.9

Odp.: 9bc

Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11

Ev.: Mt 18,1–5.10

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	26.9	27.9	28.9	29.9	30.9	1.10	2.10
Antifona	919	1754	1527	1533	1734	1741	1543
Žalm	784	783	786	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1755	1527	1533	1734	1742	1543
Antifony	920	935	1528	1534	981	998	1544
Žalmy	921	936	813	813	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1756	1528	1534	1735	1743	1544
Antifona k Zach. kantiku	718	1524	1529	1535	1735	1542	1544
Prosby	924	1757	1529	1535	1724	1744	1545
Záv. modlitba	718	1524	1529	1535	1541	1542	1545

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	1264	792	986	1003	1018
Antifony	925	940	1529	1535	987	1004	1019
Žalmy	926	940	1265	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1530	1536	989	1006	1545
Záv. modlitba	718	943	1529	1535	990	1006	1545

Nešpory:

SO

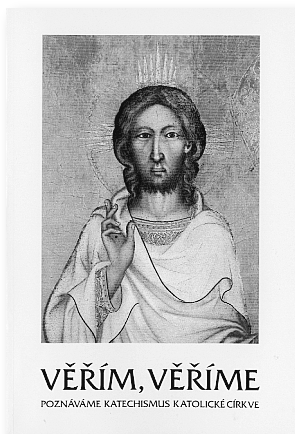
Hymnus	915	929	1525	1531	1537	1736	1746	1024
Antifony	916	929	1703	1531	1537	992	1009	1025
Žalmy	916	930	1703	1715	1537	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1526	1531	1540	1737	1749	1027
Ant. ke kant. P. M.	717	718	1526	1532	1540	1737	1542	719
Prosby	918	933	1526	1532	1540	1731	1750	1028
Záv. modlitba	718	718	1529	1529	1535	1541	1542	719
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

VĚŘÍM, VĚŘÍME (Poznáváme katechismus katolické církve)

Pracovní texty pro seznámení s novým Katechismem katolické církve, které zpracoval biskup Josef Hrdlička.

Jsou zde obsaženy podstatné formulace toho, co by měl znát každý věřící v Církvi, aby plně žil podle víry a mohl ji hlásat a obhájit.

„Blíží se Velké jubileum roku 2000. Je třeba skoncovat s neznalostí nebo jen povrchní znalostí pravd víry a stát se opravdovými nositeli evangelia, kteří vědí, komu uvěřili, a jsou schopni obhájit důvody své naděje ve světě, který čeká na jejich svědectví.“
(Z úvodu otce biskupa Josefa Hrdličky)

Brož., A5, 144 stran, 58 Kč

Nekonečný Bůh se lidem sděluje jako přítelům. Miluje je a stýká se s nimi, zve je do společenství se sebou samým. Odpovědí na toto Boží pozvání je naše VÍRA.

Postoj vyjádřený pojmem VĚŘÍM znamená bytostný vztah, poslušnost víry. Zmínili jsme se již o praotci víry, Abrahámovi. „Protože uvěřil, uposlechl Boží výzvy.“ Na jeho věrnosti Bůh založil svůj plán spásy. Ve Starém zákoně je mnoho heroických svědectví víry. Ještě dokonaleji než Abrahám vyjadřuje poslušnost víry MARIA, Matka Ježíšova. Od chvíle, kdy přijala Boží vůli stát se Matkou Božího Syna, během celého života až do poslední chvíle, kdy její Syn zemřel na kříži, její víra nezakolísala. Proto v Marii Církev uctívá nejjednodušší podobu víry člověka.

Maria neví, co ji čeká, ale věří Bohu a zcela přijímá jeho vůli: „Jsem služebnice Pána, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). VÍRA JE OSOBNÍ PŘILNUTÍ CELÉHO ČLOVĚKA K BOHU. Člověk přijímá zjeveného Boha rozumem i vůlí, celým srdcem a celým životem.

... Víra je nezbytně nutná ke spáse. Sám Ježíš to potvrzuje: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. Kdo však neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,16).

Dar víry je třeba střežit, chránit a rozvíjet jako nejcennější hodnotu života.

(Úryvek z knihy *Věřím, věříme*, kapitla „Člověk opovídá Bohu“, str. 16-17)

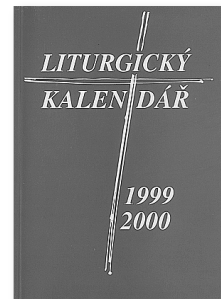
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LITURGICKÝ KALENDÁŘ 1999-2000

Kalendář na každý den církevního roku s liturgickým kalendářem, přehledy významných dnů, přípravou na velikonoční svátky a jejich slavení.

Vydal Katolický týdeník, s. r. o., připravil Liturgický institut Praha.

Brož., A6, 242 stran, 43 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovali schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: ARCHA MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Placeno předem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1